

Наръчник за комуникация и визуална етика

Защо съществува този наръчник

Начинът, по който говорим за хората, е също толкова важен, колкото и помощта, която им оказваме.

Всяка снимка, всяка публикация и всяка история изграждат общественото доверие към Фондация „Запази Доброто“, но преди всичко влияят върху хората, за които разказваме.

Затова този наръчник определя стандартите за всички текстове, снимки, видеа, интервюта, публикации в социалните мрежи, медийни участия и публични изяви на Фондацията.

Нашият принцип

Първо защитаваме човека.

После разказваме историята.

Никоя публикация не е по-важна от човешкото достойнство.

Нито една снимка не си заслужава, ако може да нарани човека на нея.

Нито едно дарение не оправдава унижението.

Нашият тон

Когато пишем, ние сме:

- ✓ човечни
- ✓ спокойни
- ✓ уважителни
- ✓ честни
- ✓ благодарни
- ✓ вдъхновяващи

Ние не сме:

- ✗ драматични

- ✗ сензационни
- ✗ обвинителни
- ✗ манипулативни
- ✗ назидателни

Как говорим за хората

Никога не определяме човек единствено чрез неговата трудност.

Не казваме:

"бедното дете"

"изоставеното момче"

"самотната баба"

"безпомощният човек"

Вместо това казваме:

"дете"

"момиче"

"момче"

"възрастен човек"

"семейство"

"човек"

Трудността описва ситуация.

Не описва човека.

Как разказваме историите

Историята трябва да показва:

кой е човекът;

какво се е случило;

каква подкрепа е получил;

какво се е променило;

какво предстои.

Историята не трябва да превръща човека в символ на страданието.

Всеки човек има качества, мечти, интереси, чувство за хумор, силни страни и надежди. Те също са част от историята.

Не използваме съжалението като инструмент

Не публикуваме съдържание, чиято единствена цел е да предизвика вина.

Не използваме заглавия като:

„Ако не помогнеш днес...”

„Те нямат нищо...”

„Последен шанс...”

„Без твоята помощ няма надежда...”

Вярваме, че хората даряват най-дългосрочно, когато разбират смисъла на каузата, а не когато са поставени под емоционален натиск.

Нашият подход към снимките

Добрата снимка показва човека.

Не проблема.

Избираме изображения, които показват:

усмивки;

общуване;

игра;

учене;

приятелство;

движение;

надежда;

общност.

Избягваме снимки, които:

показват унижение;

показват силно страдание без обществена необходимост;

създават усещане за безпомощност;

са направени без уважение към личното пространство.

Никога не режисираме емоции

Не молим хората:

да плачат;

да изглеждат по-тъжни;

да позират така, че да изглеждат по-бедни;

да пресъздават ситуации, които не са реални.

Истинската история винаги е достатъчно силна.

Как снимаме деца

Винаги търсим естествени моменти.

Децата трябва да изглеждат като деца.

Да играят.

Да се смеят.

Да творят.

Да спортуват.

Да общуват.

Не ги превръщаме в символи на страдание.

Когато има съмнение дали дадена снимка защитава интереса на детето, не я публикуваме.

Как снимаме възрастните хора

Показваме човека.

Не самотата.

Показваме срещата.

Не липсата.

Показваме живота.

Не безпомощността.

Възрастният човек не трябва да бъде представян като получател на милост, а като личност със своя история, достойнство и принос.

Благодарностите

Благодарността е признание.

Не реклама.

Когато благодарим:

говорим искрено;

описваме конкретния принос;

избягваме прекомерни суперлативи;

не превръщаме благодарността в търговско послание.

Работата с медиите

Когато даваме интервю:

говорим с факти;

не преувеличаваме;

не използваме отделни случаи като представителни за всички;

не разкриваме лична информация без основание;

защитаваме достойнството на хората, за които говорим.

Какво никога не публикуваме

- лични документи;
- медицинска информация;
- адреси;
- телефони;
- чувствителни лични данни;
- снимки, които могат да изложат човек на риск;
- съдържание, което унижава или стигматизира.

Проверка преди публикуване

Преди всяка публикация си задаваме пет въпроса:

- 1. Истината ли разказваме?**
- 2. Бихме ли публикували това, ако ставаше дума за наш близък?**
- 3. Защиатава ли тази публикация достойнството на човека?**
- 4. Има ли необходимите съгласия?**
- 5. След пет години бихме ли се гордели с тази публикация?**

Ако отговорът на някой от тези въпроси е "не" или "не сме сигурни", публикацията не се публикува.

Нашето обещание

Ние не измерваме успеха си с броя гледания.

Не измерваме успеха си с броя харесвания.

Не измерваме успеха си с това колко тъжна е една снимка.

Измерваме успеха си с доверието, което хората ни гласуват.

Защото вярваме, че доброто не трябва да бъде шумно.

То трябва да бъде достойно.